

LA MORT A SIS VINT-I-CINC

JORDI CERVERA

Capítol u

Només trenta segons i tot s'haurà acabat. Trenta segons llargs com una eternitat infinita, trenta segons breus com una respiració agònica. El temps és un cos estrany, una màquina sense lleis que va íntimament lligada als girs inconstants de l'ànima humana. Res no és igual i tot varia segons les retines que ho contemplen. I encara falten trenta segons per arribar al final d'aquest malson. Trenta segons! La vida o la mort tancades en trenta segons! Tot o res en mig minut!

Per més temps que passi i encara que en el fons li agradi, sap del cert que no s'acabarà mai d'acostumar del tot a aquest ritme, al pes de la pressió que el neguiteja, que l'altera, als instants que cauen com lloses de marbre i que sovint són com un cabdell de fil que no s'acaba mai. Com més en treus, més n'hi ha. I malgrat tot, potser és precisament això el que el manté viu i sempre en estat d'alerta. És la seva droga personal.

Coneix gent a qui aquestes coses li alteren fins i tot el funcionament natural del cos, la pura fisiologia animal. El cor se'ls hi accelera, els nervis es tensen com les cordes d'un arc i tot és a punt d'esclatar en mil bocins. La mecànica normal de la biologia es capgira i l'organisme es converteix en una bomba de rellotgeria que pugna per rebentar-ho tot. Hi ha gent a qui li passa. Un bon dia fan un pet sense avisar i prou. Tot s'acaba. Ell no. Pateix, sua, esbufega, ho passa molt malament però sempre se'n surt. Sempre. Sigui quin sigui el final. Acabi amb l'adrenalina al cim, volant com una gavina, o bé amb la testosterona trepitjada, rebregada per terra com una catifa barata. Ell sempre aconsegueix sortir-se'n bé. Potser per això és on és i no hi ha un altre al seu lloc. La glòria només és patrimoni dels millors.

Aguanta bé la situació però el que li costa molt d'assimilar són els crits. Sentir com, de mica en mica, creixen els decibels i tots es van acumulant a les seves orelles. Hi ha moments en què la cridòria resulta tan atabaladora que no pot ni sentir els seus pensaments més íntims, que no és capaç de captar la seva pròpia respiració, aquest panteix que cada vegada té més ritme, més nervi, més intensitat. Ell, però, sempre se sobreposa, sempre acaba aïllant-se de l'escàndol, forçant la seva ment a anar sempre per damunt del soroll,

imposant-se i guanyant-lo. Aquí potser hi ha la diferència entre els que sobreviuen i els que cauen en la batalla. I ell sempre és dels que sobreviuen. I sovint, dels que guanyen.

Ara mateix sap del cert que el futur penja d'un fil. Tot o res. Cara o creu. Blanc o negre. No hi ha ni opcions suavitzades ni mitges tintes. El primer que ha de fer és intentar allunyar-se de la mirada que el vigila. Hi ha massa gent pendent d'ell per equivocar-se. Ha de fugir, buscar una sortida, escapolar-se. Si fuig encara tindrà una possibilitat. Si no s'escapa serà el final. Prova de marxar per un camí on, a primera vista, sembla que no hi ha ningú, però s'equivoca. Clava el taló a terra per impulsar-se i començar a córrer, però topa de cara amb un obstacle. L'enemic és poderós, té ulls pertot arreu i l'espera. De vegades sembla que fins i tot arribi a preveure els seus moviments. No veu altra sortida que girar i provar de relliscar per un costat. Sap, però, que si falla i no pot esquivar-lo estarà tot perdut, no tindrà una nova oportunitat.

I sent crits, molts crits, uns crits ensordidors que l'atabalen. És com la jungla, amb milers d'animals emetent els seus sons estridents i sense coordinar. No és capaç de distingir si són amics o enemics i, en qualsevol cas, sap que siguin com siguin no li serviran de res. Només fan soroll, no l'ajudaran gens a avançar. Només pot confiar en la seva pròpia serenitat per anar endavant.

Té poc temps. Se li esgoten les possibilitats d'èxit, els segons cauen a plom. Quasi els pot sentir damunt les temples, com el tic-tac implacable d'un rellotge gegant que li marca la diferència substancial que hi ha entre estar viu o estar mort.

Sis dígitos inexorables que assenyalen la realitat com un destí inevitable.

Nou. Tres. Nou. Tres. Dos. Quatre.

Sua. Una suor freda que se li enganxa a la pell i que contrasta de manera violenta amb l'escalfor que li surt del cos. Els nervis, la tensió i la temperatura interior i exterior que s'eleven sense remei. Sua massa. Un frec ràpid i nerviós amb l'avantbraç, només una dècima, la fracció justa per alliberar-li els ulls de la suor que li raja del cap i que pot posar-ho tot en perill. Nota la coïssor de la sal en contacte amb la còrnia i no pot fer altra cosa que un parpelleig ràpid, sense encantar-s'hi gaire. Necessita les dues mans i sap del cert que si perd més temps del necessari tot s'haurà acabat.

Ho intenta. No pot fallar.

Gira sobre el turmell esquerre, fa veure que marxa per l'esquerra i, penjat d'una fracció de segon, quiet com una pel·lícula en pausa, canvia el rumb, s'impulsa cap a la dreta, surt disparat i aconsegueix deixar el seu interceptor clavat al lloc, desconcertat i dubtant durant uns instants. Guanya un temps preciós, la diferència entre la victòria i la derrota. Dues gambades poderoses l'allunyen del seu enemic. Un menys!

De cop i volta, com per sorpresa, tot i que sabia que podia passar, es troba l'arma a les mans. Dubta. No sap que fer i els sis dígits li continuen dibuixant de forma inexorable la ruta cap al no-res.

Nou. Tres. Nou. Tres. U. Set.

El cervell li envia un missatge desesperat. No queda temps. Només té dues opcions, disparar o rendir-se. Decidir-se o fugir.

Dubta.

Aixeca el cap i intenta cercar una sortida menys dramàtica, algú que l'alliberi d'aquest mal tràngol.

No té sort. No hi ha ningú a la vora per ajudar-lo.

I la combinació fatídica de les xifres implacables canvia a cada moment. L'acosta a l'abisme, a la foscor absoluta, al desastre total.

Nou. Tres. Nou. Tres. U. Cinc.

Sap que els enemics no el deixaran en pau. No té altre camí que disparar. Ho sap i per això intenta buscar el millor angle.

Decidir-se o fugir.

Dubta.

Decidir-se o fugir.

No pot dubtar més, no queden opcions. Ha d'actuar. Dues passes a la dreta. Ràpides, decidides, sense badoquejar gens ni mica. Una a l'esquerra i l'altra endavant, sense respirar, com si només fos un sol moviment. Absolut, rotund.

I tot i el neguit de la cursa, els batecs turbulents del cor, la respiració que se li talla a batzegades, la seva mirada es clava al centre del blanc. Els dos ulls fixos en un sol punt. El punt de l'èxit, el punt del fracàs. Només podrà disparar una vegada. Un tret. Un sol tret que per força ha de ser decisiu, letal i definitiu.

Per un instant sembla que el present es deturi i que tot trontolli. Tot i el

cansament que arrossega, deixa de respirar i es queda tot l'aire a l'interior dels pulmons, a punt d'esclatar per l'esforç dut a terme.

Ja no hi ha res a fer. Un ull fix en el seu objectiu. Amb l'altre només es pot concedir una fracció de segon de distracció que li permeti avaluar l'estat real de la situació en què es troba: una ullada infinitesimal als dígits que ho han de decidir tot, als jutges implacables del seu destí.

Nou. Tres. Nou. Tres. U. Dos.

Dispara.

Els temps s'estira com un xiclet i penja del no-res.

El tret xoca de ple amb l'objectiu.

No ha fallat. La cridòria es fa insostenible. És tan ferotge que no li permet sentir l'impacte sord al mig del blanc. Ni tan sols li deixa captar l'esbufec de l'aire que, per fi, aconsegueix alliberar-se i sortir dels seus pulmons.

Tot canvia en un instant.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Vuit.

Nota a l'espatlla un cop fugaç, però no té temps d'aturar-se a comprovar-ho. Ha de retrocedir. No pot perdre el que ha guanyat. No pot deixar escapar tot el que ha aconseguit. Aixeca els braços i bufa, com si el seu rostre, alterat per un cúmul d'emocions contradictòries, pogués arribar a ser un element dissuasori, capaç d'espantar, d'aturar o fins i tot de fer retrocedir l'enemic, que ara comença a sentir la desesperació de la derrota, el vent de la mort bufant-li a la vora.

I el veu acostar-se, disposat a tot. La venjança és sempre la pitjor consellera, i més quan ja no queda cap possibilitat, quan l'únic camí ha d'ignorar, per força, les mínimes lleis de la prudència. Veu com una part del seu cos s'inclina cap a la dreta, però un sisè sentit li diu a cau d'orella que no se'n refiï, que no pot ser tan fàcil. És clar que si s'equivoca és home mort. Sense perdre'l de vista, mira d'urgència els números que li marquen el destí. Tot s'està acabant.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Cinc.

Es mou a l'esquerra i salta, sense pensar. Pura intuïció. Només instint animal i moltes hores de vol. Res més. Salta i aixeca el braç. Ell també ha saltat. Ha saltat com una molla i ha disparat. La seva mà topa amb l'arma

enemiga que, de cop i volta, pels atzars de la lluita cos a cos, passa a ser amiga.

L'agafa, l'abraça i, abans de tornar a caure, es gira a l'aire mentre baixa i li dona l'esquena a l'enemic. Una nova ullada, encara més veloç, li marca la pauta exacta de la realitat, l'estat concret de les coses.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Tres.

S'atura i no pensa.

Ara sí que ho pot fer.

No pensa i espera.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Dos.

Espera i sent com l'alè del seu enemic es va convertint en un panteix desesperat.

Es belluga, aferra l'arma amb totes les forces, fa un pas a l'esquerra per guanyar temps i espera.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Un.

La desesperació del seu rival és definitiva. No hi ha res a fer.

I ell espera una mínima fracció de temps més.

Nou. Sis. Nou. Tres. Zero. Zero.

Ara sí. La cridòria ho omple tot. No hi ha ni un sol espai de silenci. Tot és un esclat, una explosió que no té límits ni fronteres. Tots criden com si fossin bojós. Una vegada més ho ha aconseguit. Són un equip però ell és l'estrella. Mira el marcador amb un somriure de satisfacció.

Noranta-sis a noranta-tres i el partit s'ha acabat. Els dos zeros romanen quiets, el compte enrere ja no té res a dir. No hi ha més pressió. Només el gust dolç i gratificant de la victòria.

Els jugadors del Dynamo de Moscou es retiren als vestidors capcots i derrotats, amb l'amargor que provoca la derrota marcada a la cara. És així, la vida. Una fracció de segon et converteix en guanyador o en perdedor. T'eleva o t'enfonsa. Mentre els altres marxen, ells es queden al mig de la pista, escoltant tota mena de crits que es barregen.

D'una banda sent:

—Campions, champions, champions, champions!

I de l'altra:

—Bicho, Bicho, Bicho, Bicho, Bicho!

Ara és del tot conscient que és l'estrella de l'equip. Una vegada més ho ha aconseguit. A pocs segons del final, una cistella de tres punts des de fora de la línia de sis vint-i-cinc i el tap decisiu que ha trencat el contraatac final dels rivals. El resultat ho diu tot: DKV Joventut 96, Dynamo de Moscou 93. Són els nous campions de la Copa ULEB. La glòria és només seva.

En aquests moments sap que tothom se'l mira, que és el centre d'atenció de milers d'ulls, però no en té ni idea que a la grada, en un racó discret, aliè als dos únics sentiments que dominen l'estadi, l'alegria dels guanyadors i la decepció dels derrotats, hi ha un home a qui sembla que no li importi gens ni mica el resultat del partit ni tot l'ambient que s'hi viu. Ni tant sols sembla preocupat pel bàsquet. Un home que se'l mira. Un home que no li ha tret l'ull del damunt des que ha començat l'encontre. Un home que només se'l mira a ell, que té la mirada fixa en cada moviment de Ray «Bicho» Barbosa, l'estrella indiscutible del Joventut de Badalona.